

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2016. október 6.*

„Előzetes döntéshozatal — EUSZ 6. cikk — Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 49. cikke — Az enyhébb büntető jogszabály visszaható hatályának elve — Román állampolgárok Olaszország területére való jogellenes beutazását megszervező olasz állampolgárok — Romániának az Európai Unióhoz való csatlakozását megelőzően megvalósuló tényállás — Románia csatlakozásának a hatása a jogellenes beutazáshoz és tartózkodáshoz való segítségnyújtás vétségére — Az uniós jog végrehajtása — A Bíróság hatásköre”

A C-218/15. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunale ordinario di Campobasso (campobassói bíróság, Olaszország) a Bírósághoz 2015. május 11-én érkezett, 2015. április 29-i határozatával terjesztett elő az előtte

Gianpaolo Paoletti,

Umberto Castaldi,

Domenico Faricelli,

Antonio Angelucci,

Mauro Angelucci,

Antonio D'Ovidio,

Camillo Volpe,

Giampaolo Canzano,

Raffaele Di Giovanni,

Antonio Della Valle ellen folytatott büntetőeljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: J. L. da Cruz Vilaça tanácselnök (előadó), F. Biltgen, A. Borg Barthet, E. Levits és M. Berger bírák,

főtanácsnok: Y. Bot,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

* Az eljárás nyelve: olasz.

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- G. Paoletti képviselőjében G. Milia avvocato,
 - G. Canzano képviselőjében P. Di Giovanni avvocato,
 - az olasz kormány képviselőjében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: L. D’Ascia avvocato dello Stato,
 - az osztrák kormány képviselőjében G. Eberhard, meghatalmazotti minőségben,
 - az Európai Bizottság képviselőjében H. Krämer és D. Nardi, meghatalmazotti minőségben,
- a főtanácsnok indítványának a 2016. május 26-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUSZ 6. cikk, az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 49. cikkének és a Rómában 1950. november 4-én aláírt, az emberi jogok és alapvető szabadságjogok védelméről szóló európai egyezmény (a továbbiakban: EJE) 7. cikkének értelmezésére irányul.
- 2 E kérelmet a Gianpaolo Paoletti és további olasz állampolgárok ellen Olaszországban, Romániának az Európai Unióhoz való csatlakozását megelőzően, román állampolgárok javára elkövetett, jogellenes beutazáshoz és tartózkodáshoz való segítségnyújtás miatt folyamatban lévő büntetőeljárásban terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A jogellenes be- és átutazáshoz, valamint a jogellenes tartózkodáshoz történő segítségnyújtás meghatározásáról szóló, 2002. november 28-i 2002/90/EK tanácsi irányelv (HL 2002. L 328, 17. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 64. o.) (2) preambulumbekkezdése kimondja:

„[...] [A]z illegális bevándorláshoz történő segítségnyújtás leküzdéséhez intézkedéseket kell hozni nemcsak a szigorú értelemben vett jogellenes határátlépéssel összefüggésben, hanem akkor is, ha ennek célja az emberek kizsákmányolására szolgáló hálózatok fenntartása.”

- 4 Ezen irányelv 1. cikkének (1) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„Minden tagállam megfelelő szankciókat állapít meg az alábbiakkal szemben:

- a) bárki, aki szándékosan segítséget nyújt olyan személynek, aki nem állampolgára egyik tagállamnak sem, abban, hogy az érintett állam külföldiek be-, illetve átutazásáról szóló jogszabályainak megsértésével egy tagállam területére beutazzon, illetve azon átutazzon;
- b) bárki, aki anyagi haszonszerzés céljából szándékosan segítséget nyújt olyan személynek, aki nem állampolgára egyik tagállamnak sem, abban, hogy az érintett állam külföldiek tartózkodásáról szóló jogszabályainak megsértésével egy tagállam területén tartózkodjon.”

- 5 Az említett irányelv 3. cikkével összhangban minden tagállam megteszi a szükséges intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy az ugyanazon irányelv 1. és 2. cikkében említett bűncselekmények elkövetőit hatásos, arányos és visszatartó erejű szankciókkal sújtsák.
- 6 A jogellenes be- és átutazáshoz, valamint a jogellenes tartózkodáshoz történő segítségnyújtás elleni küzdelem büntetőjogi keretének megerősítéséről szóló, 2002. november 28-i 2002/946/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 328., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 61. o.) 1. cikke (1) bekezdésének szövege a következő:

„Minden tagállam megteszi a szükséges intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy a [2002/90] irányelv 1. és 2. cikkében meghatározott bűncselekmények hatásos, arányos és visszatartó erejű büntetőjogi szankciókkal legyenek sújthatók, amelyek kiadatást is maguk után vonhatnak.”

Az olasz jog

- 7 A 2009. július 15-i legge n. 94-el (94. sz. törvény) módosított, 1998. július 25-i decreto legislativo n. 286 –Testo unico delle disposizioni concernenti la disciplina dell’immigrazione e norme sulla condizione dello straniero (a beutazásról és a külföldiek jogállásáról szóló rendelkezések egységes szerkezetbe foglalt szövegéről szóló 286. sz. törvényerejű rendelet) (a GURI 1998. augusztus 18-i, 191. számának rendes melléklete; a továbbiakban: 286/1998 törvényerejű rendelet) 12. cikkének (3) és (3a) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„(3) Ha a cselekmény súlyosabb bűncselekményt nem valósít meg, bárki, aki külföldi állampolgárok Olaszországba való szállítását ezen egységes szerkezetű jogszabály rendelkezéseinek megsértésével előmozdítja, irányítja, szervezi, finanszírozza vagy megvalósítja, vagy olyan cselekményeket valósít meg, amelyek célja annak lehetővé tétele, hogy jogellenesen Olaszország, vagy olyan más ország területére lépjenek, amelynek nem állampolgárai és ahol nem rendelkeznek tartózkodási engedéllyel, öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel, valamint személyenként 15 000 euró pénzbüntetéssel büntetendő, amennyiben

- a) a cselekmény legalább öt személy jogellenes olaszországi belépésére, illetve tartózkodására vonatkozik;
- b) veszélyeztetik a szállított személy életét vagy biztonságát annak lehetővé tétele céljából, hogy jogellenesen belépjen az ország területére vagy ott jogellenesen tartózkodjon;
- c) a szállított személlyel szemben embertelen vagy megalázó bánásmódot alkalmaznak annak lehetővé tétele céljából, hogy jogellenesen belépjen az ország területére vagy ott jogellenesen tartózkodjon;
- d) a cselekményt legalább három személy együttesen követi el, illetve azt nemzetközi közlekedési szolgáltatást, vagy pedig hamis, hamisított vagy mindenesetre jogellenesen megszerzett okiratokat felhasználva követik el
- e) az elkövetők fegyverrel vagy robbanóanyaggal rendelkeznek.

(3a) Amennyiben a (3) bekezdésben említett cselekményt a (3) bekezdés a)–e) pontjában írt esetek közül legalább kettőnek a megvalósításával követik el, az említett bekezdésben szereplő büntetési tételt meg kell emelni.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 8 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az alapeljárás vádlottjai azzal, hogy a román jog szerint létrejött Api Construction SRL társaság fiktív telephelyeként társaságot alapítottak Olaszországban, 2004-ben és 2005-ben a direzione provinciale del lavoro di Pescarától (pescarai területi munkaügyi hivatal, Olaszország) munkavállalási engedélyeket, majd pedig Olaszország területén való tartózkodásra feljogosító engedélyeket szereztek 30 román állampolgár javára. Ezen engedélyeket a 286/1998 törvényerejű rendelet 27. cikkének g) pontja alapján adták meg, amely a munkáltató kérésére megengedi a törvényben meghatározott, külföldi munkavállalókra meghatározott kvótákon felül az Olaszország területén tevékenységet kifejtő vállalkozások munkavállalóinak ideiglenes belépését.
- 9 Szintén az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból következően az alapeljárás vádlottjainak terhére róják, hogy Romániának az Unióhoz történő csatlakozását megelőző időszakban e román állampolgárok jogellenes beutazását annak érdekében szervezték meg, hogy „az olcsó külföldi munkaerő nagymértékű és tartós kizsákmányolásából hasznot húzzanak”.
- 10 A kérdést előterjesztő bíróság egyrészt arra kíván választ kapni, hogy az EUSZ 6. cikkre, a Charta 49. cikkére és az EJEE 7. cikkére tekintettel Romániának az Unióhoz történő csatlakozása azzal a hatással jár-e, hogy megszünteti az olasz állampolgárok által román állampolgárok javára az említett csatlakozást megelőzően elkövetett jogellenes beutazáshoz és tartózkodáshoz való segítségnyújtás vétségének bűncselekményi jellegét, másrészt pedig arra, hogy alkalmazni kell-e az enyhébb büntető jogszabály visszamenőleges alkalmazásának elvét az alapeljárás terheltjeire.
- 11 E körülmények között a Tribunale di Campobasso (campobassói bíróság, Olaszország) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Úgy kell-e értelmezni az EJEE 7. cikkét, a Charta 49. cikkét és az EUSZ 6. cikket, hogy Romániának az [...] Unióhoz történő 2007. január 1-jei csatlakozása megszüntette a 268/1998 törvényerejű rendelet 12. cikkében szabályozott és büntetni rendelt cselekmény bűncselekményi jellegét, amennyiben azt román állampolgároknak az olasz állam területére való illegális beutazásához történő segítségnyújtással, illetve Olaszország területén történő jogellenes tartózkodásuk elősegítésével követték el?
- 2) Úgy kell-e értelmezni a hivatkozott cikkeket, hogy a tagállam nem alkalmazhatja az enyhébb (*in mitius*) törvény visszaható hatályának elvét azokkal a személyekkel szemben, akiket a 268/1998 törvényerejű rendelet 12. cikkének Romániának az Európai Unióhoz történő 2007. január 1-jei csatlakozását (vagy más ezt követő, a szerződés teljes hatálybalépését jelentő időpontot) megelőzően elkövetett megsértésével, román állampolgárok illegális beutazásához történő segítségnyújtással vádolnak, amely cselekmény 2007. január 1-je óta már nem bűncselekmény?”

A Bíróság hatásköréről

- 12 Az olasz kormány azzal az indokkal vitatja az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések elfogadhatóságát, hogy a hivatkozott uniós jogi normák nem alkalmazandók olyan ügyben, mint amely az alapeljárás tárgyát képezi. A jogellenes beutazáshoz és tartózkodáshoz való segítségnyújtás vétségéhez kapcsolódó nemzeti rendelkezések ugyanis, beleértve azt a helyzetet is, amikor a vétséget Románia Unióhoz történő csatlakozását megelőzően román állampolgárok javára követték el, nem tartoznak az uniós jog alkalmazási körébe.

- 13 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a tagállamok eljárását illetően a Charta alkalmazási körét a Charta 51. cikkének (1) bekezdése határozza meg, amelynek értelmében a Charta rendelkezéseinek a tagállamok csak annyiban címzettjei, amennyiben az Unió jogát hajtják végre (2013. február 26-i Åkerberg Fransson ítélet, C-617/10, EU:C:2013:105, 17. pont).
- 14 A bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy az „uniós jog végrehajtásának” a Charta 51. cikke szerinti fogalma feltételezi az uniós jogi aktus és a szóban forgó nemzeti intézkedés közötti közelséget, illetve az egyik terület által a másikra gyakorolt közvetett hatásokat meghaladó bizonyos fokú kapcsolat fennállását (lásd ebben az értelemben: 2014. március 6-i Siragusa-ítélet, C-206/13, EU:C:2014:126, 24. pont).
- 15 E megfontolások megfelelnek az EUSZ 6. cikk (1) bekezdésének háttérben álló megfontolásoknak, amely rendelkezés szerint a Charta rendelkezései semmilyen módon nem terjesztik ki az Uniónak a Szerződésekben meghatározott hatásköreit (2014. május 8-i Pelckmans Turnhout ítélet, C-483/12, EU:C:2014:304, 21. pont).
- 16 Kétségtelen, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozat nem jelöli meg kifejezetten azon uniós jogi rendelkezéseket, amelyeket az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás végrehajtott.
- 17 Mindazonáltal a 2002/90 irányelv annak (2) preambulumbekkezdésével összhangban a jogellenes beutazáshoz és tartózkodáshoz való segítségnyújtás visszaszorításának célját követi. Egyébiránt a 2002/946 kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdése szerint minden tagállam megteszi a szükséges intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy a 2002/90/EK irányelv 1. és 2. cikkében meghatározott bűncselekmények hatásos, arányos és visszatartó erejű büntetőjogi szankciókkal legyenek sújthatók, amelyek kiadatást is maguk után vonhatnak.
- 18 Függetlenül attól, hogy a 286/1998 törvényerejű rendeletet azzal a céllal fogadták-e el, hogy az olasz jogrendbe átültessék a 2002/90 irányelv és a 2002/946 kerethatározat rendelkezéseit, a jogellenes beutazáshoz és tartózkodáshoz való segítségnyújtás szankcionálása érdekében folytatott olyan büntetőeljárásnak, mint amelyről az alapügyben szó van, az a célja, hogy ezen irányelv és e kerethatározat végrehajtását biztosítsa (lásd analógia útján: 2013. február 26-i Åkerberg Fransson ítélet, C-617/10, EU:C:2013:105, 27. és 28. pont).
- 19 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a jelen esetben az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések azon kérdéshez kapcsolódnak, hogy milyen hatással van az uniós polgár jogállásnak a román állampolgárok által Románia csatlakozása következtében történt megszerzése az említett nemzeti jogszabály alkalmazására, és ily módon érintik az uniós jog értelmezését.
- 20 A fenti megállapításokból következően a Bíróság hatáskörrel rendelkezik a kérdést előterjesztő bíróság által előterjesztett kérdések megválaszolására.

Az ügy érdeméről

Előzetes megállapítás

- 21 Ahogyan az EUSZ 6. cikk (3) bekezdése kimondja, az alapvető jogok, ahogyan azokat EJEE biztosítja, az uniós jogrend részét képezik mint annak általános elvei. A Charta 52. cikkének (3) bekezdése emellett előírja, hogy a Chartában foglalt, az EJEE által biztosított jogoknak megfelelő jogok tartalmát és terjedelmét azonosnak kell tekinteni azokéval, amelyek az említett egyezményben szerepelnek. Ezen egyezmény nem minősül az uniós jogrendbe szervesen beépülő jogforrásnak addig, amíg az Unió nem csatlakozott hozzá (2013. február 26-i Åkerberg Fransson ítélet, C-617/10, EU:C:2013:105, 44. pont, 2016. február 15-i N-ítélet, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 45. pont).

- 22 Ezért tehát kizárólag az EUSZ 6. cikkre és a Charta 49. cikkére kell utalni (lásd ebben az értelemben: 2012. november 6-i Otis és társai ítélet, C-199/11, EU:C:2012:684, 47. pont, 2016. február 15-i N-ítélet, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 46. pont).

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

- 23 Kérdéseivel, amelyekre indokolt együttesen válaszolni, a kérdést előterjesztő bíróság alapvetően arra kíván választ kapni, hogy az EUSZ 6. cikket és a Charta 49. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy valamely állam Unióhoz történő csatlakozása nem akadályozza annak, hogy egy másik tagállam büntetőjogi szankciót alkalmazhasson azon személyekkel szemben, akik az említett csatlakozást megelőzően az első állam állampolgárai javára követték el a jogellenes beutazáshoz és tartózkodáshoz való segítségnyújtás vétségét.
- 24 Ezen összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság választ vár a tekintetben is, hogyan alkalmazandó az enyhébb büntető jogszabály visszaható hatályának elve a jogellenes beutazást és tartózkodást megszervező vádlottak esetében.
- 25 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Charta 49. cikkének (1) bekezdésében szereplő ezen elv az elsődleges uniós jog részét képezi. Még a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését megelőzően, amely a Chartát ugyanolyan jogi kötőerővel ruházta fel, mint a Szerződéseket, a Bíróság kimondta, hogy ezen elv a tagállamok közös alkotmányos hagyományjaiból ered, és ezért azt úgy kell tekinteni, mint amely az uniós jog azon általános elveinek részét képezi, amelyeket a nemzeti bíróság a nemzeti jog alkalmazása során köteles tiszteletben tartani (lásd ebben az értelemben: 1997. május 29-i Kremzow-ítélet, C-299/95, EU:C:1997:254, 14. pont).
- 26 Önmagában az a körülmény tehát, hogy az alapügy tényállása a 2004. és 2005. évben, azaz a Lisszaboni Szerződés 2009. december 1-jei hatálybalépését megelőzően valósult meg, nem akadályozza a Charta 49. cikke (1) bekezdése jelen esetben való alkalmazásának.
- 27 Az enyhébb büntető jogszabály alkalmazása szükségszerűen jogszabályok időbeli egymásutánosságát feltételezi, és azon a megállapításon alapul, hogy a jogalkotó megváltoztatta álláspontját a tényállás büntetőjogi minősítése vagy a bűncselekményre alkalmazandó szankció vonatkozásában.
- 28 Márpedig a jelen esetben a Bíróság elé terjesztett iratokból kitűnik, hogy az alapügyben szóban forgó büntetőjogi jogszabályt, azaz a 286/1998 törvényerejű rendelet 12. cikkének (3) és (3a) bekezdését az alapügy vádlottjainak felrótt bűncselekmények elkövetése óta nem módosították. A jogellenes beutazáshoz és tartózkodáshoz való segítségnyújtás ugyanis Olaszországban továbbra is öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.
- 29 A kérdést előterjesztő bíróság azonban megjegyzi, hogy a figyelembe veendő jogszabályi változásra „nem büntetőjogi” tárgyú törvény keretében, vagyis Romániának az Unióhoz történő csatlakozásáról szóló okmányban került sor. Rámutat, hogy az uniós polgár jogállásnak a román állampolgárok által e 2007. január 1-jei uniós csatlakozást követően történő megszerzése és a munkavállalók szabad mozgására vonatkozó utolsó korlátozások 2014. január 1-jei eltörlése okafogyottá tette az ezen állampolgárok beutazását és tartózkodását egy korábbi időszakban megszervező személyek büntetőjogi szankcionálását.
- 30 Az említett bíróság hozzáteszi, hogy 2008. január 10-i ítéletében az egyesített tanácsok formájában eljáró Corte suprema di cassazione (semmitőszék, Olaszország) kizárta, hogy Romániának az Unióhoz történő csatlakozása megszüntethesse az e csatlakozás előtt elkövetett jogellenes beutazáshoz és tartózkodáshoz való segítségnyújtás bűncselekményi jellegét, továbbá hogy ezen ítélkezési gyakorlatot a

2011. és 2015. évek során is újra megerősítették. Mindazonáltal a 2007. május 8-i végzésben, amellyel az említett ügyet az egyesített tanácsok elé utalta, a Corte suprema di cassazione (semmitűszék) első tanácsa ezzel ellentétes álláspontot fogadott el.

- 31 Felmerül tehát a kérdés, hogy az uniós polgár jogállásának a román állampolgárok általi megszerzése hatással van-e a jogellenes beutazáshoz és tartózkodáshoz való segítségnyújtáshoz kapcsolódó bűncselekmény tényállási elemeire és ennek következtében az alapügy tárgyát képező büntetőjogi szabályozás alkalmazására.
- 32 A 286/1998 törvényerejű rendelet 12. cikkének (3) és (3a) bekezdése nem olyan harmadik országbeli állampolgárokra vonatkozik, akik jogellenesen utaznak be Olaszország területére, és ott érvényes tartózkodási engedély nélkül tartózkodnak, hanem azon személyekre, akik segítséget nyújtanak az említett állampolgároknak a fenti állam területére való jogellenes beutazáshoz és az ott való jogellenes tartózkodáshoz. Pusztán az a körülmény, hogy jogellenes beutazásukat követően ezen állampolgárok a származási országuknak az Unióhoz történő csatlakozása folytán uniós polgárokká váltak, nem befolyásolhatja a jogellenes beutazáshoz és tartózkodáshoz való segítségnyújtást végző fenti személyek ellen folyamatban lévő büntetőeljárások lefolyását.
- 33 Az uniós polgárság e megszerzése ugyanis olyan ténybeli helyzet, amely nem módosítja a jogellenes beutazáshoz és tartózkodáshoz való segítségnyújtás vétségének tényállási elemeit.
- 34 Márpedig, ahogyan a jelen ítélet 28. pontjában szerepel, az alapügyben szóban forgó büntetőjogi jogszabály, azaz a 286/1998 törvényerejű rendelet 12. cikkének (3) és (3a) bekezdése a jogellenes beutazáshoz és tartózkodáshoz való segítségnyújtást Olaszországban szabadságvesztés büntetéssel rendeli büntetni a 2002/90 3. cikkével és a 2002/946 kerethatározat 1. cikkével összhangban, amelyek előírják, hogy ilyen bűncselekmények esetében hatékony, arányos és visszatartó erejű szankciót kell alkalmazni.
- 35 A jogellenes beutazáshoz és tartózkodáshoz való segítségnyújtás vétségének tényállási elemei az olasz jogrendben tehát változatlanok maradtak, mivel Romániának az Unióhoz történő csatlakozása nem gyakorolt hatást e bűncselekmény minősítésére.
- 36 Ahogyan azt a főtanácsnok az indítványának 26. és 27. pontjában megállapította, nem található olyan rendelkezés, amely arra engedne a következtetni, hogy az uniós polgárság elnyerése magával vonja a munkaerő-csempésztést végző vádlottak által elkövetett bűncselekmény ebbéli jellegének megszűnését. Ha ellenkező értelemben döntene a Bíróság, akkor előmozdítaná e csempészetet már attól kezdve, hogy valamely állam megkezdi az Unióhoz való csatlakozás folyamatát, mivel az embercsempészek biztosak lehetnek abban, hogy büntethetőségük a jövőben megszűnik. Az elért cél így ellentétes lenne az uniós jogalkotó által kitűzöttel.
- 37 Ráadásul a Bíróság több ízben kimondta, hogy az uniós polgárságra vonatkozó rendelkezések hatálybalépésüktől kezdve alkalmazandók, ezért tehát úgy tekintendő, hogy azokat alkalmazni kell a korábban létrejött helyzetek jelenlegi következményeire (2002. július 11-i D’Hoop ítélet, C-224/98, EU:C:2002:432, 25. pont; 2011. december 21-i Ziolkowski és Szeja ítélet, C-424/10 és C-425/10, EU:C:2011:866, 58. pont).
- 38 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból egyértelműen kitűnik, hogy az alapügy vádlottjainak felrótt jog sértést a 2004. és 2005. év során követték el.
- 39 Márpedig, ahogyan azt a főtanácsnok indítványának 36. és 37. pontjában megállapította, a bűncselekmény tényállásának elkövetési módja alapján azt az egy cselekménnyel megvalósuló bűncselekmények közé kell sorolni. Ugyanis a jogellenes beutazásához történő segítségnyújtás már akkor megvalósul, amikor a harmadik országbeli állampolgár átlépi az Unió külső határát, a jogellenes

tartózkodáshoz való segítségnyújtás pedig akkor, amikor megkapja azokat a csalárd módon megszerzett dokumentumokat, amelyek alapján látszólag élhet az uniós polgárság vagy pedig a jogszerűen tartózkodó külföldi munkavállaló jogállásához kapcsolódó előnyökkel.

- 40 Az alapeljárás vádlottjainak felrótt bűncselekmény tehát Románia 2007. január 1-jei uniós csatlakozását megelőzően, azaz szükségképpen az említett tagállamból származó munkavállalók szabad mozgására vonatkozó utolsó korlátozások 2014. január 1-jei eltörlését megelőzően teljes mértékben és véglegesen megvalósult.
- 41 Ebből következik, hogy a jelen esetben az említett jogsértés nem minősül Románia Unióhoz történő csatlakozása előtt létrejött olyan helyzetnek, amely már e csatlakozást megelőzően ne váltotta volna ki valamennyi joghatását (lásd ebben az értelemben: 2014. szeptember 3-i X-ítélet, C-318/13, EU:C:2014:2133, 22. és 23. pont).
- 42 Következésképpen a fenti megfontolások összességére tekintettel az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy az EUSZ 6. cikket és a Charta 49. cikkét úgy kell értelmezni, hogy valamely állam Unióhoz történő csatlakozása nem akadályozza annak, hogy egy másik tagállam büntetőjogi szankciót alkalmazhasson azon személyekkel szemben, akik az említett csatlakozást megelőzően az első állam állampolgárai javára követték el a jogellenes beutazáshoz és tartózkodáshoz való segítségnyújtás vétségét.

A költségekről

- 43 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

Az EUSZ 6. cikket és az Európai Unió Alapjogi Chartájának 49. cikkét úgy kell értelmezni, hogy valamely állam Unióhoz történő csatlakozása nem akadályozza annak, hogy egy másik tagállam büntetőjogi szankciót alkalmazhasson azon személyekkel szemben, akik az említett csatlakozást megelőzően az első állam állampolgárai javára követték el a jogellenes beutazáshoz és tartózkodáshoz való segítségnyújtás vétségét.

Aláírások